

SPROSTOWANIA**Dodatek**

(Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich P 52 z dnia 16 sierpnia 1960 r.)

Rozporządzenie nr 11 dotyczące zniesienia dyskryminacji w stawkach i warunkach transportu, w związku z wykonaniem art. 79 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, dodaje się do polskiego wydania specjalnego Dziennika Urzędowego w rozdziale 7 w brzmieniu:

„ROZPORZĄDZENIE NR 11**dotyczące zniesienia dyskryminacji w stawkach i warunkach transportu, w związku z wykonaniem art. 79 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą**

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 79,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

mając na uwadze, że art. 79 ust. 3 zobowiązuje Radę do ustanowienia przepisów w celu zniesienia – w odniesieniu do transportu wewnątrz Wspólnoty – form dyskryminacji, o których mowa w art. 79 ust. 1;

mając na uwadze, że działanie takie wymaga zakazania wyżej wymienionych form dyskryminacji, w tym ustalania w formie tariff lub w inny sposób stawek i warunków transportu, które – w przypadku ich zastosowania – stanowiłyby dyskryminację;

mając na uwadze, że sprawdzenie, jakie stawki i warunki transportu są stosowane, oraz wykrycie jakiegokolwiek dyskryminacji będzie możliwe jedynie, jeżeli przewoźnicy i podmioty zaangażowane w przewóz towarów będą zobowiązani do przekazywania niezbędnych informacji, do sporządzania dokumentu przewozowego umożliwiającego sprawdzenie takich informacji oraz do poddania się kontroli;

mając na uwadze, że do celów zapewnienia przestrzegania niniejszych przepisów należy ustanowić system kar, które powinny podlegać kontroli ze strony Trybunału Sprawiedliwości wykonującego nieograniczone prawo orzekania, jak przewidziano w art. 172 Traktatu;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do przewozów kolejowych, drogowych lub śródlądowych drogą wodną wszystkich towarów wewnątrz Wspólnoty, z wyjątkiem towarów wymienionych w załącznikach I i III do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali.

Artykuł 2

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do wszelkiego przewozu towarów wysyłanych z lub do punktu na terytorium państwa członkowskiego, w tym do przewozu między państwami członkowskimi a państwami trzecimi lub krajami stowarzyszonymi.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do tych części trasy, które odbywają się wewnątrz Wspólnoty.
3. Niniejsze rozporządzenie ma także zastosowanie do tych części trasy, które realizowane są koleją, transportem drogowym lub śródlądową drogą wodną, w sytuacji gdy w innych częściach trasy towary przewożone są w inny sposób.

Artykuł 3

W przypadku gdy przewóz regulowany warunkami jednej umowy wykonywany jest przez kolejnych przewoźników, każdy z tych przewoźników podlega przepisom niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wykonywanej przez siebie części przewozu.

Artykuł 4

1. W odniesieniu do transportu wewnątrz Wspólnoty zakazana jest wszelka dyskryminacja polegająca na stosowaniu przez przewoźników względem tych samych towarów na tych samych połączeniach przewozowych różnych stawek i warunków transportu ze względu na kraj pochodzenia lub przeznaczenia przewożonych towarów.

Zakaz ten nie ma wpływu na ważność umów prawa prywatnego.

2. Zakazane jest także ustalanie w formie taryf lub w inny sposób stawek i warunków transportu, które – w przypadku ich zastosowania – stanowiłyby dyskryminację w rozumieniu ust. 1.

3. Zakazy ustanowione w niniejszym artykule stają się skuteczne z dniem 1 lipca 1961 r.

Artykuł 5

1. Przed dniem 1 lipca 1961 r. rządy powiadomią Komisję o wszelkich stosowanych w ich państwach taryfach lub urzędowych lub innych uzgodnieniach dotyczących stawek i warunków transportu, w przypadku których stawki i warunki dotyczące przewozu tych samych towarów na tych samych połączeniach przewozowych różnią się ze względu na kraj pochodzenia lub przeznaczenia przewożonych towarów. O wszelkich tego rodzaju środkach wprowadzanych po tym dniu niezwłocznie powiadamia się Komisję.

2. Przed dniem 1 stycznia 1961 r. przedsiębiorstwa transportowe przekazują rządowi swoich państw wszystkie stosowne informacje na temat taryf oraz urzędowych lub innych uzgodnień dotyczących stawek i warunków transportu, o których mowa w poprzednim ustępie, oraz powiadamiają je o wszelkich tego rodzaju środkach wprowadzanych po tym dniu.

3. Przepisy niniejszego artykułu mają zastosowanie do przewozu towarów wysyłanych z lub do punktu na terytorium państwa członkowskiego.

Artykuł 6

1. W przypadku każdej przesyłki towarów wewnątrz Wspólnoty wymagany jest dokument przewozowy zawierający następujące informacje:

- nazwa/imię i nazwisko oraz adres wysyłającego,
- rodzaj i waga towarów,
- miejsce i data przyjęcia towarów do transportu,
- miejsce, do którego towary mają zostać dostarczone,
- wybrana trasa lub odległość do pokonania, jeżeli czynniki te uzasadniają inną stawkę niż normalnie mającą zastosowanie,
- przejścia graniczne, w stosownych przypadkach.

2. Dokumenty przewozowe sporządzane są w dwóch kopiach i są numerowane. Jedna kopia towarzyszy towarom; druga kopia jest przechowywana przez przewoźnika przez dwa lata, licząc od daty przewozu, oraz archiwizowana w porządku numerycznym. Na drugiej kopii wyszczególnione są pełne i ostateczne opłaty transportowe, bez względu na to, w jakiej formie dokonano płatności, wszelkie inne opłaty oraz wszelkie rabaty lub inne czynniki mające wpływ na stawki i warunki transportu.

3. W przypadku gdy istniejące dokumenty zawierają wszystkie informacje wyszczególnione w ust. 1 i w połączeniu z systemami rejestracji i rachunkowości przewoźnika umożliwiają przeprowadzenie pełnej kontroli stawek i warunków transportu pozwalającej na zniesienie lub uniknięcie form dyskryminacji, o których mowa w art. 79 ust. 1 Traktatu, przewoźnicy nie są zobowiązani do wydawania nowych dokumentów.

4. Przewoźnik odpowiada za właściwe przygotowanie dokumentów przewozowych.

Artykuł 7

1. Przepisy art. 6 wchodzi w życie w dniu 1 lipca 1961 r.

2. Komisja może jednak, przed tym dniem oraz w drodze rozporządzenia wydanego po konsultacji z Radą, opóźnić wejście w życie – w odniesieniu do niektórych kategorii transportu, które należy jeszcze określić – najpóźniej do dnia 1 stycznia 1964 r.

Artykuł 8

Przepisy art. 6 nie mają zastosowania do:

- a) przewozu towarów o masie całkowitej nieprzekraczającej pięciu ton metrycznych wysłanych przez jednego wysyłającego do jednego odbiorcy;
- b) przewozu towarów wewnątrz państwa członkowskiego na odległość, która łącznie nie przekracza 100 km;
- c) przewozu towarów między państwami członkowskimi na odległość, która łącznie nie przekracza 30 km.

Artykuł 9

Przepisy art. 6 nie mają zastosowania do przewozu towarów przez przedsiębiorstwo na jego własne potrzeby, z zastrzeżeniem następujących warunków:

- towary muszą być przewożone pojazdami, które są własnością tego przedsiębiorstwa lub zostały przez nie pozyskane na warunkach odroczenia płatności i które są prowadzone przez jego pracownika lub pracowników,
- przewóz musi być jedynie działalnością pomocniczą w stosunku do całości działalności tego przedsiębiorstwa,
- przewożone towary muszą być własnością tego przedsiębiorstwa lub musiały zostać sprzedane, kupione, pożyczone, oddane w najem lub wynajęte, wyprodukowane, przetworzone lub naprawione przez to przedsiębiorstwo,
- celem przejazdu jest przewiezienie towarów z lub do tego przedsiębiorstwa lub przemieszczenie ich do tego przedsiębiorstwa lub poza to przedsiębiorstwo, na jego własne potrzeby.

Artykuł 10

Jeżeli do dnia 1 lipca 1963 r. nie zostaną ustanowione przepisy na podstawie art. 74 i w ramach wykonania art. 75 Traktatu w odniesieniu do publikacji stawek i warunków transportu, podejmuje się decyzje dotyczące rodzaju, formy i zakresu takiej publikacji, a także wszelkie inne odpowiednie środki, w granicach oraz zgodnie z art. 79 ust. 1 i 3 Traktatu, z uwzględnieniem faktu, że takie decyzje i środki muszą być we wszystkich przypadkach zgodne ze wspólną polityką transportową.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla art. 5 niniejszego rozporządzenia rządy i przedsiębiorstwa przekazują, na wniosek Komisji, wszelkie dodatkowe informacje, które mogą być potrzebne, na temat wszelkich taryf lub urzędowych lub innych uzgodnień dotyczących stawek i warunków transportu.
2. Na przekazanie takich informacji Komisja może ustanowić termin nie krótszy niż miesiąc.
3. Jeżeli Komisja zwróci się do przedsiębiorstwa z wnioskiem o przekazanie jej informacji, natychmiast powiadamia o tym rząd państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę, poprzez przekazanie temu rządowi kopii tego wniosku o przekazanie informacji.
4. Można odmówić udzielenia informacji, w przypadku gdy prowadziłoby to do ujawnienia jakichkolwiek faktów, których ujawnienie, zdaniem państwa członkowskiego, naruszałoby jego żywotne interesy w zakresie bezpieczeństwa.

Artykuł 12

1. Na wniosek Komisji każdy przewoźnik, który stosuje różne stawki i różne warunki w odniesieniu do przewozu tych samych towarów na tych samych połączeniach przewozowych ze względu na kraj pochodzenia lub przeznaczenia przewożonych towarów, wykazuje, że działanie takie nie stanowi naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia.
2. Stosowanie różnych stawek i różnych warunków nie stanowi naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia, jeżeli wynika ono wyłącznie z konkurencji między przewoźnikami lub wiąże się z technicznymi lub gospodarczymi warunkami działalności specyficznymi dla danego połączenia przewozowego.

Artykuł 13

1. Na wniosek rządu swojego państwa lub na wniosek Komisji spedytorzy i inne podmioty zaangażowane w przewóz towarów przekazują wszystkie informacje dotyczące świadczonych usług oraz stosowanych stawek i warunków.

2. Wymóg ten ma zastosowanie także do podmiotów świadczących w sposób bezpośredni usługi pomocnicze w stosunku do przewozu, w każdym przypadku gdy wynagrodzenie płatne tym podmiotom oraz wynagrodzenie płatne przewoźnikom zawiera się w jednej ogólnej opłacie.

3. Przepisy art. 11 ust. 2, 3 i 4 mają także zastosowanie do wniosków o przekazanie informacji przedłożonych na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 14

1. Państwa członkowskie odpowiadają za sprawdzenie, czy przewoźnicy wywiązują się z obowiązków nałożonych na nich w art. 5 ust. 2, art. 6 i 11 niniejszego rozporządzenia oraz z obowiązku przekazywania informacji ustanowionego w art. 13.

Państwa członkowskie wprowadzą w tym celu niezbędne środki przed dniem 1 lipca 1961 r., po konsultacji z Komisją.

2. W zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia, Komisja może wysłać swoich urzędników lub wszelkich ekspertów na kontrole w celu sprawdzenia i nadzorowania wywiązywania się z obowiązków nałożonych na przedsiębiorstwa w art. 5, 6, 11 i 13 niniejszego rozporządzenia.

W tym celu każdy upoważniony przedstawiciel Komisji ma następujące prawa i uprawnienia:

- do sprawdzania ksiąg i innych dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstwa;
- do uzyskiwania kopii lub wyciągów z takich ksiąg i dokumentów na miejscu;
- do uzyskania dostępu do wszystkich obiektów, terenów i pojazdów przedsiębiorstwa;
- do wymagania wyjaśnień dotyczących wszystkich kwestii związanych z księgami i dokumentami przedsiębiorstwa.

Upoważnieni przedstawiciele Komisji korzystają z tych praw po okazaniu przepustki potwierdzającej, że zostali oni upoważnieni do przeprowadzania wszystkich niezbędnych kontroli na podstawie niniejszego artykułu. Muszą oni mieć przy sobie pisemne upoważnienie, określające przedsiębiorstwo poddawane kontroli oraz jej cel. Informacje dotyczące pisemnego upoważnienia oraz statusu osób odpowiedzialnych za przeprowadzenie kontroli z wyprzedzeniem należyście przekazuje się danemu państwu członkowskiemu.

Urzednicy tego państwa mogą, na wniosek tego państwa albo na wniosek Komisji, towarzyszyć upoważnionym przedstawicielom Komisji podczas wykonywania przez nich swoich obowiązków.

W przypadku gdy którekolwiek przedsiębiorstwo odmawia poddania się kontroli przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu, dane państwo członkowskie udziela upoważnionym przedstawicielom Komisji wsparcia i pomocy niezbędnych do przeprowadzenia kontroli zgodnie z poleceniem. Państwa członkowskie wprowadzą w tym celu niezbędne środki przed dniem 1 lipca 1961 r., po konsultacji z Komisją.

3. Wszystkie osoby uczestniczące w kontrolach przewidzianych w niniejszym artykule muszą przestrzegać tajemnicy zawodowej, zgodnie z art. 214 Traktatu.

Artykuł 15

1. Bez uszczerbku dla środków podjętych na podstawie art. 79 ust. 4 Traktatu Komisja i państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie fakty, o których poinformowano je na podstawie art. 5, 11, 13 i 14, pozostały poufne.

2. O ile Rada jednomyślnie nie postanowi inaczej, uzyskane w ten sposób informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie w celu wykonania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

W terminie określonym w art. 14 ust. 1 oraz po konsultacji z Komisją państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie kary w odniesieniu do:

- przewoźników, którzy nie przestrzegają przepisów art. 5 ust. 2 i art. 6;
- przedsiębiorstw, które nie przekazują rządowi swojego państwa w wyznaczonym terminie informacji określonych w art. 11 i 13, do których zwrócono się z wnioskiem o przekazanie takich informacji;
- przedsiębiorstw, które świadomie przekazały rządowi swojego państwa fałszywe informacje.

Artykuł 17

1. Jeżeli takie wspomniane wyżej przedsiębiorstwo nie przekazuje w wyznaczonym terminie informacji, o które zgodnie z art. 11 i 13 zwróciła się do nich Komisja, lub świadomie przekazuje fałszywe informacje, Komisja może, zgodnie z art. 79 ust. 3 akapit drugi Traktatu podjąć decyzję o nałożeniu na takie przedsiębiorstwo kary w wysokości nieprzekraczającej 500 jednostek rozliczeniowych oraz może wyznaczyć nowy termin na przekazanie wymaganych informacji. Jeżeli przedsiębiorstwo to nie przekaże wymaganych informacji w nowym wyznaczonym terminie, może zostać podjęta kolejna decyzja.
2. Kary takie mogą jednakże być nakładane wyłącznie, jeżeli wniosek o informacje został przedłożony w formie decyzji wyraźnie odnoszącej się do kar przewidzianych w niniejszym artykule.

Artykuł 18

1. Jeżeli Komisja uzna, że ma miejsce dyskryminacja w rozumieniu art. 79 ust. 1 Traktatu, może w odniesieniu do każdego przypadku dyskryminacji oraz w drodze decyzji przewidzianej w art. 79 ust. 4 nałożyć na odpowiedzialnego za naruszenie przepisów przewoźnika karę w wysokości nieprzekraczającej dwudziestokrotności uzyskanej lub żądanej opłaty za przewóz.
2. Jeżeli pomimo podjęcia przez Komisję decyzji nakazującej zaprzestanie takiej dyskryminacji w rozumieniu art. 79 ust. 1 Traktatu ma ona nadal miejsce, Komisja może nałożyć na odpowiedzialnego przewoźnika – w odniesieniu do każdego przypadku dyskryminacji oraz zgodnie z art. 79 ust. 4 Traktatu – karę w wysokości nieprzekraczającej 10 000 jednostek rozliczeniowych.
3. Przed nałożeniem kary na podstawie art. 17 niniejszego rozporządzenia Komisja przeprowadza konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi państwami członkowskimi, które otrzymują kopie wszystkich dokumentów i dowodów zgromadzonych w związku z badaniem prowadzonym przez Komisję na podstawie art. 79 ust. 4 Traktatu. Każde państwo członkowskie uczestniczące w konsultacjach może zasięgnąć opinii niezależnego organu krajowego oraz udzielić odpowiedzi w ciągu dwóch miesięcy.

Artykuł 19

Decyzje podjęte na podstawie art. 17 i 18 niniejszego rozporządzenia nie mają charakteru karnoprawnego.

Artykuł 20

Zanim podjęta zostanie jakakolwiek decyzja na podstawie art. 17 i 18, dane przedsiębiorstwo powiadamia się o proponowanym środku.

Kopie decyzji podjętych na podstawie art. 17 i 18 Komisja przekazuje zainteresowanym państwom członkowskim w celach informacyjnych.

Artykuł 21

Do celów powyższych artykułów jednostką rozliczeniową jest jednostka wykorzystywana przy sporządzaniu budżetu Wspólnoty zgodnie z art. 207 i 209 Traktatu.

Artykuł 22

Wszystkie przedsiębiorstwa, bez względu na to, czy podlegają prawu publicznemu czy prywatnemu, ponoszą odpowiedzialność za działania swoich pracowników w odniesieniu do przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia. Niniejszy przepis ma zastosowanie również w odniesieniu do kar przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 23

Kary nałożone przez Komisję na podstawie art. 17 i 18 egzekwuje się w sposób określony w art. 192 Traktatu. Kwoty zgromadzone w ramach egzekwowania decyzji o nałożeniu kar wpłacane są Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej i figuruje jako dochody w jej budżecie.

Artykuł 24

W przypadku gdy państwo członkowskie składa na podstawie art. 79 ust. 4 Traktatu wniosek o zbadanie sprawy, która jego zdaniem stanowi dyskryminację, wniosek taki zawiera uzasadnienie.

Artykuł 25

1. Przed podjęciem decyzji lub nałożeniem kary na podstawie art. 18 niniejszego rozporządzenia Komisja zapoznaje się z wyjaśnieniem osoby, której sprawa dotyczy, lub jej upoważnionego przedstawiciela; Komisja może w tym celu wyznaczyć jednego ze swoich urzędników.

2. Zgodnie z art. 172 Traktatu Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do wszelkich kar nałożonych na podstawie art. 17 i 18. Komisja nie wykonuje kary przed upływem terminu na wniesienie odwołania.

Artykuł 26

Komisja przyjmuje środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 czerwca 1960 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
Pierre GRÉGOIRE”